

„Ja, jeg har allerede hørt det, ... der skal nok være indløbet et Par Misforstaaelser,“ sagde Dyhring smilende.

„Misforstaaelser? Det hele er en kolossal Taabelighed min Ven, som du for din egen Skyld skulde vogte dig for oftere at røre op i. Og du tager storlig fejl, dersom du mener at gøre den unge Mand nogen Tjeneste dermed, — du opnaar i det højeste at gøre ham endnu mere storforrykt, end han er i Forvejen.“

„Du kender ham altsaa?“

„Kender ... og kender! Fyren har jo rendt mig paa Døren med det taabelige Projekt. Han er jo aldeles løbsk!“

„Saa du mener ikke, han duer til noget?“

„Nu, det vil jeg ikke netop sige. Men han er ganske umoden, har ikke haft Taalmodighed til at lære noget og bilder sig ikke desmindre ind at kunne kritisere andre ... ja at have en Mission som Fornyer. Mindre kan ikke gøre det! Og nu vil han udgive en Pjece, skriver du.“

„Gør jeg det?“

„Naturligvis! Der skal laves Spektakler, gøres Optøjer! Det er denne Jødedoktor, der har sat Ungdommen Fluor i Hovedet. Der skal luftes ud, som det saa stort hedder. Der skal paa alle Omraader reformeres og revolutioneres — —.“

„Men sig mig, Onkel, trænges der egentlig ikke til det? Jeg synes at erindre, at du ofte selv har udtalt dig ret kraftigt om den nationale Søvnagtighed og vore hjemlige Ingeniørers Mangel paa Initiativ. Ja — hvordan er det? — du har jo selv engang udgivet en Pjece, som nok skal have været temmelig skrap i Tonen.“

„Det er en ganske anden Sag ... og jeg skal have mig meget frabedt, at du drager den Slags Sammenligninger,“ sagde Onkelen og blev rød helt op over Skaldepanden. „De Anker, jeg i sin Tid efter samvittighedsfuld Overvejelse tillod mig at rette mod Administrationen, var alle fuldt berettigede og vel begrundede. Dengang, ser du, var Oppositionen ikke et Udslag af drengagtig Forvorpenhed men af alvorlige og fædrelands-kærlige danske Mænds Bekymring for Landets Fremtid. Det gør en Forskel, min Far!“